



ГОТУЙСЬ

ЖУРНАЛ ПЛАСТОВОГО НОВАЦТВА

Ч. 6 (26)

Червень

1956

ЗЕЛЕНІ СВЯТА

Чого це ми всі зажурились,
Хоч радістю сонечко світить?
У церкві стояла могила,
Весняні там в'янули квіти...

Бо Свята сьогодні Зелені —
Тому ми й замаяли хату! —
Був звичай у нас в Україні,
І наші могили квітчати.

Де в тіні хрестів спочивали
В землі прабатьківській герої,
Що волю для нас добували,
Що вмерли для Правди святої.

Тому ж ми і в церкву спішили,
Про це ми молилися Богу,
Щоб в нас були не лиш могили,
Щоб дав нам Господь перемогу!

сестричка Леся



м. сест. В. С. Кумар, ОХ

У ТАБОРИ!

В школу більше йти не треба,
Бо настав вже ферій час.
Миле сонечко із неба
У табори кличе нас.
І полинемо в простори
З сміхом - співом на устах,
Бо нас кличуть сині гори
На новацький, дружній змаг.
Під горою ліс дрімучий
Своїм шумом нас манить,
І для нас потік блискучий
Ще жвавніше задзюрчить.
Нас веселим щебетанням
Зустрічатимуть пташки,
Нам летять на привітання

Метелики й комашки.
Серед лісу чи у лузі
Наша пісня зобринить,
Вечером в новацькім крузі
Ясно огник загорить.
У табори! У табори
Ми полинемо всі враз!
Луг і цвіт, ліси і гори
Дожидають здавна нас!

Вуйко Іван



ЛИСТИ З УКРАЇНИ

Дорогі Читачі „Готуйсь”!

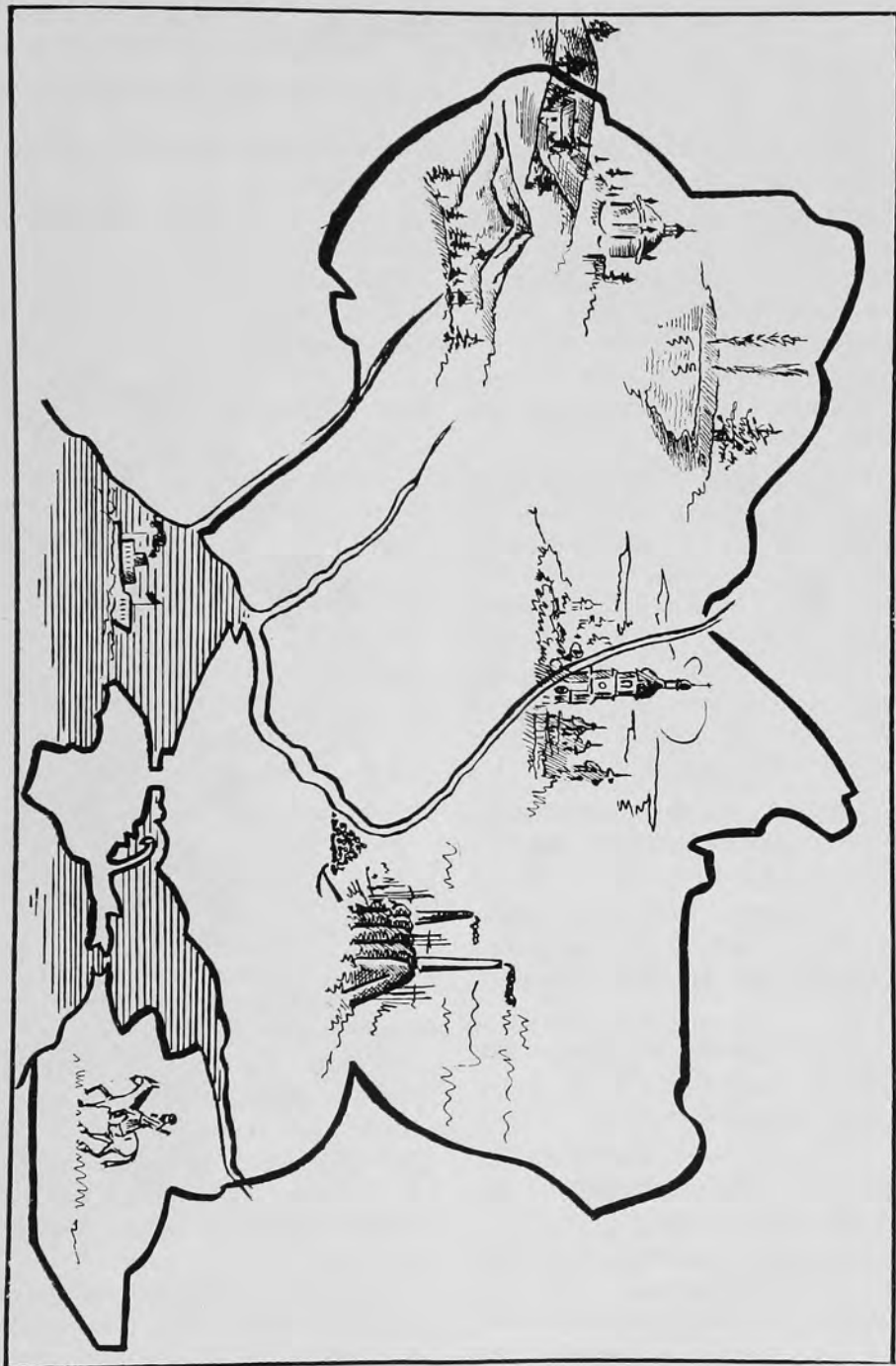
Вже цілий рік друкуємо ми в нашому журналіку листи до Вас від дітей з України. Як бачимо із Ваших листів до Редакції, ці листи Вам подобалися, бо з них довідується, як де живуть українські діти.

Чи завважили Ви, як важко живеться українським дітям на рідних землях? Як вороги переслідують їх батьків, а їм самим не дозволяють вчитися правди про Україну! Вони дізнаються про неї тільки випадково, потайки від своїх рідних. Чи ж не добре Вам, що можете свобідно пізнавати Україну в новацтві, в таборах та в українських школах? А як багато цікавого зможете Ви їм колись розказати, коли большевиків не стане і ми вернемося всі в Україну! А Ви ж добре знаєте з усіх листів, як дуже чекають цієї хвилини діти по всій Україні!

В цьому числі маєте ще й карту України! Знайдіть на ній, де живуть Марічка, Ксеня, Анна, Микола, Іван, де знов Василь, Петро, Михайло, де Оля, Петрусь Дубенко, Валя Борисенко, Іван Полянчук, де Семенко Гамалія, Борис Головатий, та де жив колись Юрко Земляк.

А коли матимемо в Редакції ще дальші листи з України, помістимо їх на другий рік, а тоді самі собі зазначите на цій карті, де ці діти живуть!

Ваш „Готуйсь”



УКРАЇНА

ЗОЛОТИЙ ГОРІШОК

Сесетричці Олі Колодій присвячую

Була собі новачка Мартуся із роя „Кунички”. Бігали новачки навипередки у грі — Мартуся була завжди остання. Вилазили новачки на дерева — Мартуся падала з найнижчої вже гілки. Ішли новачки на прогулянку — в Мартусі починали зараз же боліти ніжки і вона залишалася позаду.

Жалко було Мартусі, що не така вона сильна та зручна, як інші новачки. Та вичитала вона одного разу у книжечці, що можна стати і сильним, і зручним, тільки треба знайти та роздусити золотий горішок. А той горішок виріс на високому дереві та впав на землю, а тепер його якийсь звір у себе дома переховує.

Подумала Мартуся та пішла золотого горішка шукати. Іде, іде, аж побачила Зайчика.

— Доброго здоров'я, Зайчику! Чи не має в тебе золотого горішка, що дає силу та зручність?

— Був у мене, та я його віддав.

— А кому?

— Скажу тобі, коли переженеш мене. Біжим звідсіля до того лісу, що на обрії!

Стали вони переганятися. Мартуся залишилася далеко позаду, а білий хвостик Зайчика вже аж під лісом видно. Заплакала Мар-

туся, а Зайчик повернувся до неї та й каже:

— Не плач, Мартусю! Спробуймо ще вдруге!

Побігли. Зайчик прибіг перший, а Мартуся зараз за ним. І вже не плакала!



— Дагай, — сказав Зайчик. — Спробуємо втретє!

Побігли ще раз, і Мартуся прибігла перша, а Зайчик аж захекався, так її доганяв.

— Перемогла ти мене! — каже. — Отже і скажу тобі: дав я горішок Боброві, що за річкою хатку має.

Подякувала Мартуся та пішла до Бобра. А він саме гриз велике дерево.

— Добрий день, Бобрику! Чи є в тебе золотий горішок?

— Був, та я віддав.

— А кому?

— Скажу тобі, коли переплиреш річку разом зі мною!

Пливе Мартуся, решти сил добуває. А річки ще й половини не видно! Далі знесилася вона цілком — стала потопати. Схопив її Бобр зубами, витягнув на беріг.

— Вперше ти не змогла. Спробуймо ж удруге!

Поплили знов. Вже другий беріг недалеко, коли Мартуся захлинулася водою та мусів її Бобр знов рятувати.

— Ти вже краще плила! Спробуємо ще втретє!

Поплили. І не оглянувшись Мартуся, як вже була на золотому пісочку біля Бобрової хатки.

— Переплила ти, то й скажу тобі: віддав я золотого горішка Ведмедеві!

Подякувала Мартуся Боброві та пішла до Ведмедя.

— Здоров, Ведмедю! Чи нема в тебе золотого горішка?

— Є, але дам його тобі лиш тоді, коли докинеш камінчиком до дупла, що недалеко під верхком дерева.

Кинула Мартуся вперше, камінь пролетів мимо дерева.

— Не докинула! Попробуй вдруге!

Кинула Мартуся знов, камінь вже майже долетів, тільки ж відбився від гілки та впав на землю.



— Ще ні! Спробуй втретє! — порадив Ведмідь.

Кинула вона втретє, камінь так і застряг у дуплі.

— Добре! Ось тобі й він! — і Ведмідь подав Мартусі горішка.

Подякувала Мартуся, взяла горішка, стиснула міцно поміж долоньями, а він так і розкочився надвоє.

**

Поїхала Мартуся в табір. Дивувалися сестрички, як то вона помагала всім новачкам носити клунки, коли приїхали, як була завжди перша у грі, як на прогулянці зголосилася сама нести важкий казан.

Аж одного разу при огнику стали новачки просити Мартусю, щоб розказала, як це вона набрала такої сили.

Мартуся розказала, а тоді сестричка командантка додала:

— А я вам скажу, новачки, що Мартуся не тому стала така сильна та зручна, що роздусила золотий горішок, а тому, що...

— Ага! Далі вам не скажу! Ви всі новачки, самі легко догадаєтеся!
сестр. Леся

ДЛЯ НАШИХ НАЙМЕНШИХ



НА ІВАНА

На Івана вийшло сонце

На горбочок неба;

Святий Іван йому каже:

— Скупатися треба!

А сонечко — бух! — у воду

З Івасем маленьким:

Купається, плюскочиться

Промінням срібненьким.

На Івана вже від рана

Купається сонце;

На Івана хата вбрана

Зіллям по віконце.

М. (за „Дзвіночком”)

Дня 7. липня святкуємо Народження Святого Івана Хрестителя. У давнину, коли наші предки ще не знали Христової Віри, припадало в них у той час поганське свято Купала. Тому й часто замість „на Святого Івана”, кажуть в нас на Івана Купала.

РОЗМОВА НОВАКІВ

— Що ти робиш, Ромчику?

— Новий наплечник оглядаю!

— Нашо тобі наплечника?

— В табір виїжджаю.

— Це тобі купила мама?

— Ні!

— То може тато?

— Ні, це сам я заощадив грошенят багато! Однострій новий купую, та ще ніж правдивий!

— А де ж то дістати можна такі різні дива?

— Як, хіба ти ще не знаєш? Знати б вже годиться: тож в Нью Йорку вже існує Пластова Крамниця!

— І ти кажеш, що весь виряд там купити можна?

— Та ж крамниця ця велика не стоїть порожня! Є й книжки, скільне приладдя, України карти, одяг є — ну й цукорки; зайти туди варто! Входиш — наче у домівку: „Готуйсь” кажеш в дверях. І продає там пластунка: порадить, добере...

— А той Петрусь, що в таборі дружив так зі мною, жалувався в листі: виріс вже із однострою!

— Це не лихо: нехай вишле до Крамниці гроші, а вони йому відішлють однострій хороший.

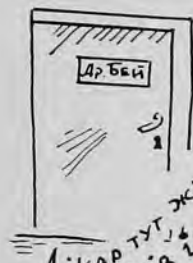
— От спасибі за пораду! Напишу до нього!

— Так, хай пише: до Крамниці „Життя Молодого”.

Molode Zytia, Inc.

140 Second Avenue New York 3, N. Y.

ЩО КОМУ БРАКУЄ



1. Лікар тут живе так Бей.
Для звірів і для людей.



2. Жде на нього вже від ноці
Сова хвора щось на очі.



3. Песик цуцик теж чекає,
Апетиту щось не має.



4. Котик ця потіха мамі,
Теж хворіє на те саме.



5. Курка в кутику дімає,
Бідна, мелянхолію має.



6. Крілик день ніч бідує,
Бо ревматизм в носі чує.



7. Є і гуска тут одна,
Щось не тее голова.



8. Свинка має неврастенію,
А канарок знов анемію.



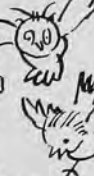
9. А і вась, та щей партика
З жовкі висох на чей тика.



10. Лікар Бей у дверях став,
Головою похитав.



11. Всіх пощупав під пазуху,
"Вам бракує - каже - руку!"



12. Тож щодня ось на дворі,
Роблять руханку тут всі!

ВАСИЛЬКО

Василько дуже любив їздити в табір. Смакувала йому таборова зупа. Навіть „репетку” часто брав та найголосніше з усіх співав „По фас, по фас”. Подобалися йому й огники, особливо, коли йому дозволяли їх підпалювати. Одного лиш дуже не любив у таборі: коли то новаки ранком бавилися у „поїзд”. Бігали кругом, поклавши руки один одному на рамена та кликали: Фу-фу-фу-фу! А потім братчик казав, хто має висідати: той, хто має брудні коліна. потім, хто має брудні руки, потім, хто нечесане волосся.

Ну й неодному новакові довелося висісти, а вже Василько висідав щоранку. Бо води не любив і митися не хотів, а вже найбільше не міг стерпіти миття колін.

Так отже висідав він щодня, аж поки не навкучилося. То ж одного ранку добре вмив коліна та певний себе станув у „поїзд”. Навіть найголосніше з усіх кликав: „Фу-фу-фу-фуууу! Був певний, що вже хоч того дня не висіде!

Коли ж приходить станція „Брудні коліна”, всі станули. братчик перевірює, і нараз каже:

— Ти, Васильку, висідаєш!



Засумував Василько. Він же так мив коліна! Видно, вода тут якась недобра! Тай каже:

— Братчику, але у вас коліна теж брудні!

Здивувався братчик, тож коліна в нього були чисті, та й каже:

— Ну, коли так, то ходім обидва їх мити!

Про що говорив братчик Василькові в умивальні та як вони мили ці коліна, ніхто не знає. Досить, що з того дня Василько мав коліна чисті та більше ніколи не висідав з поїзду.

Вуйко Іван

„ГОТУЙСЬ” — Ваш журнал! Підтримуйте його передплатою і датками та збірками на Пресовий Фонд

ЯК НЕСЛИ СВІТЛО У ЛАВРУ?

Було саме після дощу, і Тарасик, що то завжди крутиться біля канцелярії табору, приніс вістку усім „Хом'ячкам”, що там появилася, незнати навіщо, велика скринька свічок. Довго думали новаки, що це може значити, аж поки пролунав свисток на кінець пополудневої тиші.

Тоді братчик командант зібрав цілий їх табір на подвір'ї та сказав:

— Сьогодні будемо гратися, як то ми вернемося колись в Україну. Ви ж усі хочете туди вернутися. Так?

— Та-а-ак! — загомоніло кругом.

— Та чи годиться нам приходити домів з нічим, не принести нічого?

— Ніби... ніби якось не дуже... — заклопоталися новаки.

— Ну, а що ви привезете зі собою?

Стало цілком тихо. тільки чомусь всі оглядалися на ройового Левка, що то дуже розумний, і навіть вміє цілого „Гамалію” на пам'ять. А Левко думав, нахмаривши брови, а тоді промовив:

— А може те, що ми любимо Україну?

— Дуже добре! — зрадів братчик командант. — Ти вгадав! Україні саме і найбільше треба буде вірних синів, що любили б її понад усе!

Новакам вже почало здавати-

ся, що це буде не гра, а гутірка, коли нараз братчик бунчужний виніс із канцелярії свічки, а тоді командант промовив:

— Кожний із Вас дістане свічку. Запалимо їх, щоб горіли так як наша любов до України. А потім понесемо їх далеко, далеко, (братчик показав рукою, куди — а там буде ніби Київ, а в ньому такий славний монастир, що має багато церков...

— Печерська Лавра! — гукнули майже в один голос „Їжачки”, що то мали вчора гутірку про Київ.

— Так, Лавра! І ось у цій Лаврі перед образом стоїть лямпада. Вона не світиться, бо погасили її наші вороги. А кому пощастить донести запалену свічку туди, той запалить наново лямпаду.

— Добре, добре! — загули новаки і всі руки простягнулися по свічки. А що, як комусь не вистане свічки?..

Миросьо ніс уважно свою свічку та закривав полум'я рукою від вітру. А тут, як лихо, вітер вияв все з іншого боку і треба було добре за ним стежити. Що гірше, від вітру гоїдалися і дерева при стежці та струшували із листя грубі каплі дощу. То знов надлетіла цілком низько пташка та трохи не погасила свічки помахом крил.

Іде Миросьо, іде, аж нараз,

з-під землі вискочило на нього із-за кущів якесь диво, все у чорному, лице висмароване саджею, а до рук прикріплені ніби крила із чорної бібулки.

Миросьо трохи не злякався, а „воно” спитало:

— А ти хто такий?

— Я Українець, новак-юне орля Мирослав Ганджа із роя „Володимировичі” дома, а з роя „Хом’ячки” у таборі.

— А що це ти несеш?

Миросьо вже хотів відповісти: Хіба ж не бачиш? Свічку!, але подумав та сказав: — Мою любов до України.

— А де це вона загорілася?

— У новацькому таборі!

— А що ти будеш з нею робити?

— Запалю нею золоту лямпаду у Лаврі в Києві (Миросьо не знав, чи вона золота, бо про це братчик не говорив, але він сам собі так видумав).

— А навіщо запалиш?

— Щоб горіла на славу Божі від цілої України.

А тоді це „щось чорне” (Миросьо аж тоді пізнав, що був це передягнений друг Славко із табору юнаків) закрило очі руками — крилами та вступилося зі стежки.

Ще кілька кроків і Миросьо побачив на поляні, під великою іконою Матері Божої, прибитою до дерева, всіх братчиків та новаків. Новаки держали в руках свої свічки, але погаслі. Показалося, що кожного стрів



Надворітна церква
в Печерській Лаврі

дух”. І хто не вмів відповісти на всі питання — гасив його свічку одним подихом. Отже, один Миросьо виграв.

Всі стояли мовчки на струнко, коли Миросьо запалював своєю свічкою лямпаду. А тоді в один голос заспівали пісню:

Україну нашу верни нам, Мати...

сестр. Христя





Вуйко Квак

КНИГА, ЩО НЕ МАЄ КІНЦЯ...

— Я знаю, ти вмієш читати друковане письмо, але чи зумієш прочитати букви великої книги, що називається: „Пізнай природу”

Правда, що ні?!

То ж знай раз назавжди, що це найкраща книга у світі.

Сторінки її завжди відкриті, всюди, у кожній країні.

Хоч книга ця стара, як світ, але зміст її завжди новий, завжди цікавить того, хто вміє її читати.

Треба лиш мати відкриті очі, узброїти себе терпеливістю і бажанням пізнати те, що в ній таке цікаве та повчаюче.

Йдіть у природу, робіть прогулянки, пробудьте місяць у таборі! Тоді пізнаєте красу її, пізнаєте те, чого інші не бачать, бо проходять мимо нього неначе сліпі, із криком та галасом, і тільки страшать кожне сотворіння у природі.

Під нашими ногами та над нашими головами — кожне сотворіння теж мидується життям Божого світу. Там співають, радіють, сумують, як і ми, люди.

Я кличу Вас, дорогі новачки: що бажаєте світла, свободи, простору: — Покиньте вашу кімнату, йдіть у природу! Там знайдете багато гарного! Ваша відраза до найдрібніших тваринок зникне — коли побачите, як цікаво вони живуть. Ваше добре серце буде теж радіти життям таких гарних істот!

Відкрийте свої очі, старайтеся приглянутися всьому. Читайте добре цю книгу, що їй кінця не має.

Весна — чудовий час! Гляньте ось там на горбку все молоде, все бігає, співає. Чуємо їх радість. Все ожило від чарівного запаху поля. Під мохом у лісі, серед маленьких рослин на рівнині, під теплим



Новачка читає в книзі природи

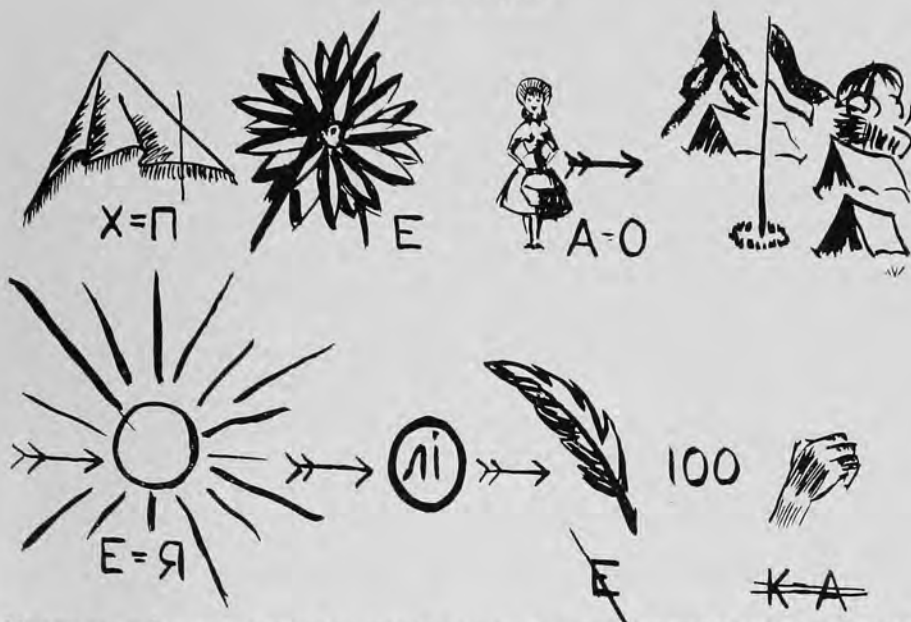
повітрям та гарячим поцілунком золотого сонця, всюди знайдете радість, ніжність та життя. Погляньте, як дерева, трава та квіти розвиваються на полях та в лісі! Вдихніть повними грудьми цей чудовий запах землі, свіжого листя та спостерігайте!

Ви побачите, яка завзята боротьба йде у природі. Побачите, як всі там чимсь зайняті. Одні шукають чогось у землі, другі вертять кору, інші збирають пилок із квітів, висисають сік, нападають на овочі рослин. Всі зайняті, всі не мають часу — спішаться.

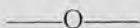
Притуліться десь біля смерічки, або коли сухо, покладіться та лежіть непорушно. Через короткий час почуєте, як говорить ліс. його мешканці та навіть та травичка, що на ній лежите. От тоді читайте цю книгу та переносьтеся думками в Україну і мрійте туди поїхати і там ще ближче пізнати красу й таємничість нашої багатої Рідної Природи.



РЕБУСИК



У цьому ребусику маєте початок новацької таборової пісні. Пробуйте читати, може розгадаєте! Прочитавши, не забудьте прислати розв'язку до „Готуйсь”.



З НОВАЦЬКОГО СВІТУ

Новачки „Незабудьки” із Амстердаму, Америка, пишуть до сестрички редакторки:

Ми дуже любимо читати „Готуйсь”. І кожного місяця ми нетерпеливо чекаємо на нього. А найбільше то ми любимо читати листи з України, розгадувати загадки та гратись в новацьку гру. Часом ми навіть пробуємо відрисовувати рисунки із новацької гри, тільки вони нам так гарно не вдаються.

А на Пресовий Фонд нашого журналика пересидаємо весь наш новацький заробіток із продажу Різдвяних карток — 5.75 дол., а

75 центів від нашої новачки Ірини Бішко.

А також розв'язки загадок, що їх ми самі розгадали на сходинах і без помочі нашої сестрички.

Готуйсь!

„Незабудьки” з Амстердаму.

**

„Готуйсь” складає дуже ширю подяку за надіслані Великодні бажання:

Юначці Влодзі Гнатюк, та новачці Ірці Гнатюк, Новачці Ані Мостович, Гніздові Новаків „Літаючі Друзі” та братчикові Ю. Яцусеві із Джерзі Ситі, Америка, новачкам „Сернам” із Людвігс-

фельду, Німеччина: Добрянській Євгенії, Калмук Анні, Пашник Мирославі, Ославській Євгенії, Бочан Марусі, Бойко Софії, Фалат Зіні, Михалевській Марії, Заяць Оксані, Панкевич Розалії, Кравчук Наталії, та сестричці Олі Бочан.

Особливо широко дякує „Готуйсь” новачкам „Перепеличкам” із Балтимор, Америка, із ройовою Іриною Притулою та сестричкою Оксаною Пісецькою, що не лиш побажали „Веселих Свят”, але й прислали до Редакції власноручно писані писанки!

*

Новачки Оленка Віршук та Ірина Форович склали минулого року такий віршик у своєму новацькому таборі біля Шикаго, в Америці:

Новачки в таборі

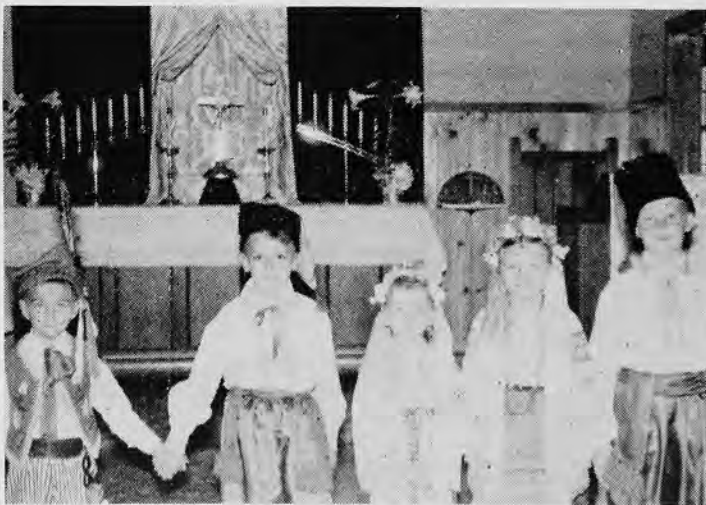
Ми новачки в таборі,
Любимо природу і красу,
Любимо місяць і зорі
І ранкову росу.

Любимо квіти і гай,
Любимо прапор України,
Любимо наш Рідний Край,
Хочемо, щоб встав Він з руїни.
Ми їдемо вже з табору,
Прашаємо ту ріку,
Прощаємо прекрасну зорю,
Прашаємо всю красу.

Новачка Рая Сениця із того самого табору, написала:

Мій перший новацький табір мені дуже подобався. Ми називаємося „Будівничі Києва”. Ми новачки маємо свою кличку. Таборуємо в лісі, здебільшого в дубовому. Тому не було тут ще щогол на прапори. Ми їх самі поставили. Наш новацький табір у Наксі в Індіані є на великому хуторі, на свіжому повітрі. Маємо добрих впорядниць. Кожного вечора маємо огник, а часом і більшу ватру. Тут дуже скоро і мило минає час.

*



Юрко Степаненко із своїми друзями на дитячому фестивалі в Монтерей.

Новацтво в Аргентині таборувало цього року у Пунта Лара, від 4-го до 20-го лютого (не забудьте — в них тоді було літо). Таборували у шатрах, під деревами евкаліптами (чи знаєте, як вони виглядають?), на оселі отців Францішкан. Ці отці були гістьми на ватрах. Вони їм дуже подобалися.

Новачки, так як і всі Ви минулого року, проводили в таборі гру, як то вони відбудовуватимуть Київ.

*

Дорогеньке „Готуйсь”!

З липня минулого року я живу в Каліфорнії. Рік тому, коли ми жили в Нью Йорку, я належав до рою новаків „Дикі коти”. Тут, у Каліфорнії, мені дуже подобається, але я дуже сумую за новаками й братчиками. Я дуже радо одержую й читаю наш журналік „Готуйсь” і через нього передаю свій привіт своєму роеві й братчикові. Тепер я ходжу до 4 кляси, а вдома вчуся читати й писати по-українському. В Монтерей є тільки четверо українських дітей, але мабуть я один новак.

4 квітня тут був великий річний дитячий Фестиваль Монтерейського півострова. Діти вчителів Арміїської Школи Мов приймали участь у Параді Народів Світу. В нашій групі було тільки дев'ятеро дітей, з них четверо — українські діти. Всі ми були в українських національних строях.

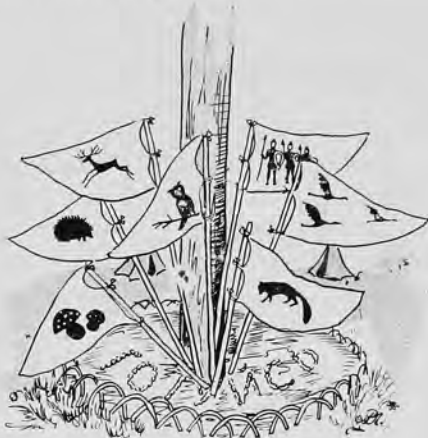
Крім мене, в параді брали участь Леся і Наталя Гришко і Богдан Славутич. Місцева газета надрукувала знімку і писала про нас. Ту знімку я Вам посилаю.

Готуйсь!

Юрко Степаненко
Монтерей, Каліфорнія

НОВАЦЬКІ ПРАПОРЦІ

Новаки із різних Гнізд позідилися на цьогорічний табір. Кожний рій привіз зі собою свій ройовий прапорець, та застромили їх біля шогли із прапором. Тут на рисунку бачите ці всі прапорці — ану скажіть, як називаються ці рої, що із них новаки є в таборі?



„HOTUJS” — Magazin
for Ukrainian Children

Published by „Molode Zytta”, Inc.,
New York, N. Y.

Видає „Молоде Життя”, зареєстрована
корпорація у ЗДА

Редагує Колегія під проводом пл. сен.
Лесі Храпливої

388 E. 10th St., Apt. 4 R. E.

NEW YORK 9, N. Y. USA

Загальна Редакція й Адміністрація пл. сен.
Богдан Кравуів

2011 Mt. Vernon St.

PHILADELPHIA 30, Pa. USA

Ціна 0.20 дол. Річна передплата (за
10 чисел, крім вакацій) 2.— дол.

Друкарня „Дніпро”, 77 Іст Ст. Маркс Пл.,
Нью Йорк.

НАШ ДОДАТОК

Близько вже новацькі табори, а щоб Вам здавалося, що Ви вже в таборі. Відрисуйте ці образки, що внизу, на карточку, та повитинайте. Повитинані образки будуть стояти на загнених підставках, так, як стояли і воляки, що були минулого року в „Готуйсь”.

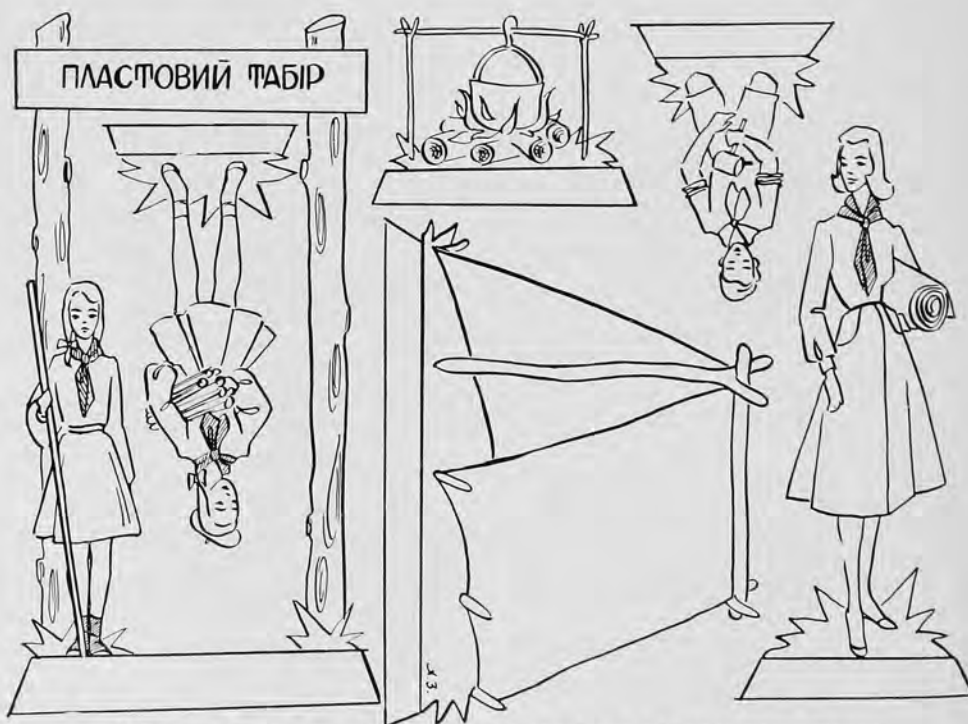
А може побудуєте такий великий табір, приклеюючи всі образки підставками до великого картону!? Тоді можете картон посипати дрібно потятою зеленою бібулкою, ніби це трава, можете змайструвати і щоглу з патичка з прапором із кусків синьої та жовтої стяжки. Коли хо-

чете, можете обкласти щоглу правдивими маленькими камінчиками, а навіть у Вашому таборі можете зробити басен до купання: вилжити його срібним папірцем із шоколяди. Побачите, як гарно це буде!

**ПЕРЕДПЛАТА „ГОТУЙСЬ”
ТІЛЬКИ 2. — ДОЛ. НА РІК.**

Рисунки до цього числа зробили:

Ніна Мудрик-Мрид, ст. пл. Богдан Титла, юн. Леся Баквич, юн. Ірка Стецьків, юн. Христя Зеліньська, юн. Роксоляна Лучаківська.



Мусить бути так, бо клішарня зробила цілком зле клішу!